

KIS TRAP

FIRTATÓ KATICZA. (Lásd a 173. l.)

sz
re 1 frt. 20 kr

11. szám. — 1875.

VIII. kötet.

GÖRBE TORONY.

— Elbeszéli Klári néni. —

(Vége.)

FÉHÁNY perczig így ültünk ott fen a toronyban: a nagymama várt, míg kissé magamhoz térek s visszanyerem erőmet. Oly borzalmas volt ott! A kis lámpás fénye csak halványan világítá meg a magas boltozatot, a fölzavart denevérek nyugtalanul röpkedtek ide-oda s én egészen megzavarodva bámultam körül. Mintha álmodtam volna, vagy mintha már halva lettem volna s most újból életre térnék, — oly furcsán éreztem magam. S mikor lassanként végig gondoltam, mily szörnyű néhány órát töltöttem, csak akkor borzadtam igazán. De a nagymama nem hagyott sok időt a töprengésre, valamint pirongatással sem állott elő. Tudta jól, hogy eléggé bűnhődtem s alkalmasint azt hitte, hogy nem igen lesz többé kedvem ilyen szédelgő vállalatra. És ebben ugyancsak igaza volt!

„No most induljunk lefelé“, szólta a nagymama. „Otthon nagyon nyugtalankodnak.“

Kézen ragadott s vezetett le a meredek lépcsőzeten. Szükségem is volt támaszára, mert egész testemben reszkettem s lábaim minduntalan összeroskadtak. Beszélni sem tudtam, csak sirtam folyvást, magam sem tudtam miért.

Ezalatt pedig jó szüleim még inkább nyugtalankodtak, most már nemcsak miattam, hanem a nagymama miatt is. Keresték őt is és mert előbb a toronyt emlegette, édes atyám megindult

a torony felé; midőn a torony lépcsőjéhez ért, habozva megállott és önmagához hangosan szólta:

„De az már mégis lehetetlen, hogy éjnek idején olyan öreg asszony fölbotorkáljon a toronyba...“

„Dehogy lehetetlen, édes fiam! Főnt voltam s látod, hozom a kis leányt,“ felelt a nagymama, mert éppen e pillanatban értünk le a lépcsőn.

Volt bámulás és csodálkozás, mikor mindakettőnket sápadtan ugyan, de minden baj nélkül a toronyból kilépni láttak. Jó mamám némán karjaiba ölelt s halvány arcán láthattam, mennyit aggódott miattam. Apa igen komoly képpel állt mellettünk. A nagymama pedig diadalmasan mondá:

„Ugy-e igazam volt? Tudtam én, hogy ez a nyakas kis leány fejébe vette, hogy fölmászik a toronyba...“

„E lépésért a legszigorubb büntetést érdemli...“ szólta apa.

„No no, kedves fiam,“ csitítá az áldott jó nagymama, „ne beszéljünk most erről. Elég büntetés volt a kis gonosznak, a mit ott főnt szenvedett. Majd elbeszélem később. Most csak siesünk vele haza, mert bizony aligha bele nem betegszik. Csak gyorsan az ágyba vele. Azt hiszem, nem lesz többé kedve a toronyban lakni.“

És igaza volt a nagymamának, mint mindig. Gondolni sem szerettem többé a toronyra s jó ideig még közel sem mentem hozzá, de a többi gyerekek sem, mert mióta a nagymama azt mondta, hogy a torony görbén áll és bedőlhet, mindig féltünk, hogy egyszer csak ránk

omlik. Mi aztán csak „görbe torony“-nak neveztük és szentül hittük a nagymama szavát; de mások nem hitték s az öregebbek sokat vitatkoztak, hogy hát csakugyan görbén áll-e a torony s félni kell-e bedőlésétől. Végre aztán a városból egy tudós építész hoztak ki, ez megvizsgálta a tornyot és kijelenté, hogy a torony csak látszólag áll ferdén, de semmi baja s ott fog még állani akár száz esztendeig is.

Körülbelül öt évvel később kitünt, kinek volt igaza, a nagymamának-e vagy a városi tudósnak. Szép nyári nap volt, épen dél s a tikkasztó hőség elől mindenki a házba vagy árnyékba menekült. Csak egy vándorlegény ballagott lassan az országuton a falu felé, de szintén egészen ki volt már merülve s alig száz lépésre a görbe toronytól egy lombos fa árnyába leheveredett s nagyokat fujva bámult az ódon toronyra és a mellette levő roskatag kastélyra. Addig-addig bámult, míg lassanként elálmosdott s elszunyadt; de alig aludt néhány perczig, tompa robaj riasztá föl. Föltekintett — s szájtátva bámult maga elé. Mi ez? El van varázsolva? Vagy álmodik? Hiszen az imént egy magas, ódon torony állott amott . . . most semmit sem látni? Hová lett? A szegény vándorlegény bámultában szemeit dörzsölte, hogy az álmot kiverje, — de biz' az nem volt álom, a torony valóssággal eltűnt. De már erre úgy megzavarodott a legény, hogy hanyatthomlok futott be a faluba s torka szakadtából kiáltozott valamit ördögökről, boszorkányokról. úgy hogy a nép összecsö-

dült s a kiabálót eleinte tébolyodottnak hitte. Lassanként aztán a vándorlegény elmondta, mi zavarta meg annyira s a falu népe természetesen rögtön sietett ki az ódon kastélyhoz. A torony csakugyan nem állt többé, — mint egy erejét vesztett aggastyán összeomlott s romjai ott heverték szerte a földön. Nem ütött belé a villám, szélvihar sem rázta, magától roskadt össze.

Én is kimentem a nagymamával megnézni a romokat. Sokáig nézegetük s végre a nagymama megszólalt:

„Emlékszel-e, Klárikám, mikor fent a torony ablakában fogva voltál? Ha akkor jutott volna eszébe a torony-nak összeomlani!“

Hideg borzongás futott rajtam végig. Aztán mindketten hála-imát rebegettünk az Egek Urához, ki oly csodásan örködik mindnyájunk fölött!

K I S B E T E G.

(Képpel a 165. l.)

Egy kettő három:
Doktor bácsit várom.
Négy. öt, hat:
Pulzusom szalad.
Hét, nyolcz kilencz, tíz:
Nem esik már jól a víz.
Tegnap sokat futottam,
Jól meghütöttem magam.
Fejem oly nehéz,
Forró homlokom.
Szerencse hogy doktor bácsi
Az én orvosom.
Oh, kérem gyógyítson meg,
Hogy ne legyek oly beteg!
Ami orvosságot ír,
Mind panasz nélkül szedem,
Csak is arra kérem nagyon —
Hogy keserű ne legyen.

EGY KALIT TÖRTÉNETE.

— Mese. —

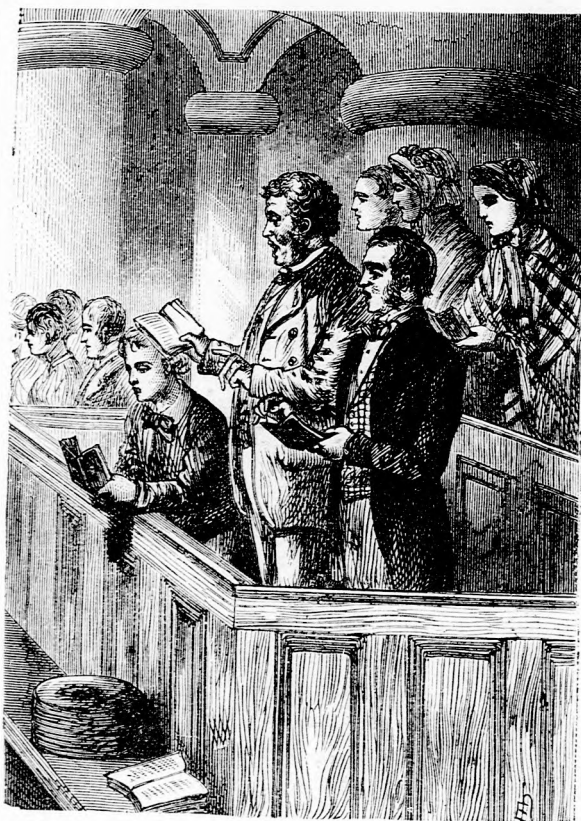
(Képpel a 176. lapon.)

Cszikorgó hideg téli nap volt. Egy gazdag uri kastély kertjében nagyszerű üvegház állott s az üveg

ház egy része óriási kalitkának volt átalakítva, erős hálóval volt elválasztva a többi részektől. A

táncz-terem nagyságu madárházban viruló bokrok s egyéb üde növények pompáztak s százféle szebbnél szebb madár vigan röpkedett ide-oda e tág kalitkában. Lehetett kívül akármilyen hideg, a madárkák nem igen törődtek vele; az ő lakásuk jól be volt fűtve, nem fáz-

tak, nem áztak, hanem torkig laktak a sok jó eledelben és a madárház szinte zengett a különböző faju éneklő madarak vig csattogásától s az egész tarka tollas társaság nagyon boldognak látszott.

TEMPLOMBAN. (Lásd a 175. l.)

Voltak azonban mégis néhányan, kik némán, mozdulatlanul meghuzódtak a sarokban s csak néha-néha emelték föl nagy busan fejüket, hogy az ablakon át sovárgó pillantást vessenek ki a hólepte kertbe, hol néhány veréb a

csikorgó hideg daczára vigan csicseregve ugrándozott. Ugy látszék, mintha e fogoly madárkák nem tudnák felejteni elvesztett szabadságukat s mintha mindazt a kényelmet, melyet kellemes börtönükben élvezhetnek, szívesen ott hagynának még most is, ilyen kemény tél idején, csak ismét szabadon röpkedhetnének Isten szabad ege alatt, úgy mint hajdan,

elfogatásuk előtt.

Mialatt ekként a madarak egy része vigan csevegett s a másik rész buslakodott: egy kis fiu nyitott be az üvegházba s mután egy ideig a virágokon gyönyörködött, végre a madarak lakása

felé közeledett s a hálón át sokáig
figyelemmel nézegette a különböző ma-
dárkák röpkedését. Szinte meglátszott
ragyogó szemein, mennyire szeretne
közelebb jutni
a tarka ma-
dársereghez,
kézbe fogni,
czirogatni
öket; ez nem
is volt nehéz,
mert a madár-
ház ajtaja nem
volt kulccsal
elcsukva, be-
lehetett nyitni;
de alkalmasint
meg volt tiltva
a kis vitéznek
a belépés e
helyre.

Csak néze-
gette tehát so-
káig, végre
azonban nem
birt ellenállani
s kinyitván az
ajtót, kinyujtá
kezét, hogy
egy épen ott
közel zenge-
dő kanárit
megfogjon; de
ugyane pilla-
natban nem
igen messziről kiáltás hangzék:

„Béla! Hol vagy? Jőjj hamar!”

A kis fiu összeresztet ijedtében s
azt hívén, hogy csinyét már fölfedezték,

hanyathomlok futott ki a kertbe. Zava-
rában elfeledte bezárni a madárház aj-
taját s még a másik ajtót is nyitva hagyta,
mely az üvegházból a kertre nyilott.

Roppant iz-
gatottság tá-
madt a mada-
rak közt, mi-
dön észrevet-
ték, hogy bör-
tönük ajtaja
nyitva van.

„Fussunk!
Meneküljünk
innen!” kiáltá
a vörösbegy,
mely az imént
még oly szo-
moruan ült a
sarokban, de
most fölélen-
kült. „Szök-
jünk innen, ba-
rátim, most itt
a jó alkalom,
hogy vissza-
nyerjük sza-
badságunkat,
és éljünk oly
életet, minőt a
Teremtő szá-
munkra ren-
delt. Menekül-
jünk a sza-
badba!”

KIS BETEG (Lásd a 163. l.)

„Van eszem!” felelt egy kanári.

„Most menjünk ki, a hóba, hidegbe,
mikor egyetlen zöld levél sincs a fákon,
a folyó be vannak fagyva. Hiszen éhen-

szomjan halhatunk odakint. Én bizony inkább maradok itt a kalitkában.

„De én is ám,“ jegyzé meg egy papagáj. „Azt hiszitek, hogy mi délvidéki madarak meg tudnánk élni ilyen borzasztó téli hidegben? Ha menekülhetnénk ami meleg hazánkba, akkor bizony magam is sietnék e cifra tömlőcből; de arra semmi kedvem, hogy meg-hűtsem magamat.“

„A zord tél nem sokára véget ér,“ felelt a vörösbegy élénken; „de ilyen jó alkalom a menekülésre talán soha sem nyílik többé számunkra.“

„Igaz, igaz!“ kiálták a pintyőkék, tengeliczék, rigók és más bátrabb madárkák.

„Hiszen igaz, persze igaz, de mi-kor oly szörnyű hideg van odakint,“ szólt ingadozva a csíz, ki szeretett volna szabad lenni, de másrészt félt kimenni a meleg lakásból a zord téli levegőre.

„Te gyáva, elpuhult!“ kiáltá a vörösbegy hevesen. „Azt még értem, hogy a kanári, papagáj és társaik, kik a déli éghajlat forró levegőjéhez vannak szokva, nem mernek kijönni a hidegbe; de akik itt születtek a mi er-deinkben s még sem akarnak menekülni innen a fogságból, azok csak megvetést érdemelnek. Szégyen reátok! Különben én nem törődöm többé a gyávákkal, — itt az alkalom, menekülök. A ki szereti a szabadságot, követni fog.“

Ezzel a bátorszivű vörösbegy ki-röpült s utána még egy kis csapat a bátrabb madárkák közül, kik inkább tűrtek mindenféle bajt a szabadban,

hogysen kényelemben, de bebörtönözve éljenek.

A csíz irigy és sovárgó szemmel nézett utánok: mehetett volna ő is, de az aggodalom, hogy ott kint fázni fog és nem talál oly jó és bő eledelt, visz-szatartá. Csakhamar aztán arra sétált a kastély ura s boszankodva látta, hogy a madárház ajtaja nyitva áll. Bezárta, — s akik bent maradtak, azon többé soha sem menekülhettek ki.

Ezalatt a vörösbegy és társai gyorsan röpültek, messze eddigi börtönük-től, a hófedte, kopár mezőkön át, éjjelre menedéket keresve, hol megpihenhesse-nek. Már sötétedett, midőn egy elha-gyott erdészlakra bukkantak; ennek eresze alatt huzódtak meg s legalább a szél és havazás elől fedve valának; de mégis ugyancsak dideregtek s egymás-hoz szorulva igyekeztek egymást me-lengetni.

„Bátorság, édes barátim!“ biztatá őket a vörösbegy, „majd vége lesz a hidegnek, csak türelem.“

Hiszen türték, vitézül türték, de bizony a hosszú éjen át némelyiknek eszébe jutott, mily kellemesen pihenhet-tek a madárházban, a jó melgeben, pom-pás vacsora után, míg most fagyoskod-nak és hozzá még éheznek. De a vörös-begy nem fáradt bele a bátortásba s el-mondá nekik, hogy a Teremtő nem azért alkotta a lég madarait, hogy szük kalit-kába zárva heverjenek; mindennek van célja a földön; a madarak kötelessége, hogy a szorgalmas gazdaembert segítsék, elpusztítván a vetésekről a kártékony férgeket, megtisztítván fát, virágot a

rova
gyön
fész
s ki
öreg
a fia

rök
szav
befü
arra
ságb
tűrik
szégy

tek s
a bar
ladék
födél
igy e
fázta
kado
napr
káink
dögél
zeng
vend
nek a
Miko
a me
egym
kalma
egyik

madá
ket, f
rakba
ven k
azon

rovaroktól, közben pedig vidám dalával gyönyörködtetvén az embereket. Azután fészket kell rakni, tojáskáikat kikölneni s kicsinyeiket fölnevelni, hogy mire ők öregebbek már nem bírják a munkát, a fiatalok folytathassák.

A többiek helyben hagyták a derék vörösbegy szavait, hanem hát a szavakból nem lehetett jóllakni, sem befűteni s egyik tengelice már titkon arra gondolt, hogy visszamegy a fogságba; de mikor látta, mily elszántan türik többi társai a szenvedéseket, elszégyelte magát és hiven kitartott velök.

Másnap korán reggel tovább röpültek s eljutottak egy majorsághoz, hol a baromfi-udvarban találtak holmi hulladékot éhségök csillapítására. Aztán a föld alatt úgy a hogy megvonultak s így élték át a zord téli napokat. Sokat fáztak, éheztek, de bátorságuk nem lankadott; midőn pedig tavaszodni kezdett, napról napra vidámabbak lettek madárkáink is és mig télen hallgatagon üldögéltek rejtekükben, most hangosan zengedezve röpkedtek a levegőben, örvendve hogy szabadon, boldogan élhetnek a szép zöld erdőben és mezőkön. Mikor már egészen kitavaszkodott, akkor a menekültek kis társasága elbucsuzott egymástól és kiki keresett magának alkalmas helyet, hová fészket rakja, mind-egyik a maga módja szerint.

Mily boldogok voltak most a mi madárkáink. Bejárták a virágos mezőket, fent röpkedtek a meleg napsugarakban, játszadoztak, dalolgattak s bőven kárpótolva érezték magukat mindazon szenvedésekért, melyeket télen át

tűrniök kellett. Ha néha-néha találkoztak a hajdani fogolytársak, hálásan dicsérték a derék vörösbegyét, ki őket menekülésre bátorította és ha megemlékeztek a nélkülözésekről, melyeken szökésük után a csikorgó hideg napokban átestek mindegyik azt mondta:

„Az bizony nehéz idő volt, de hála Istennek, túléljük, és ha még sokkal többet is kellett volna szenvednünk, mostani boldogságunk megérdemlé ezt az áldozatot.“

Aztán elmondták egymásnak, mit csinálnak, hol van a fészkek, hány kicsiny fiok van és ismét vigan elröpültek dolgukra.

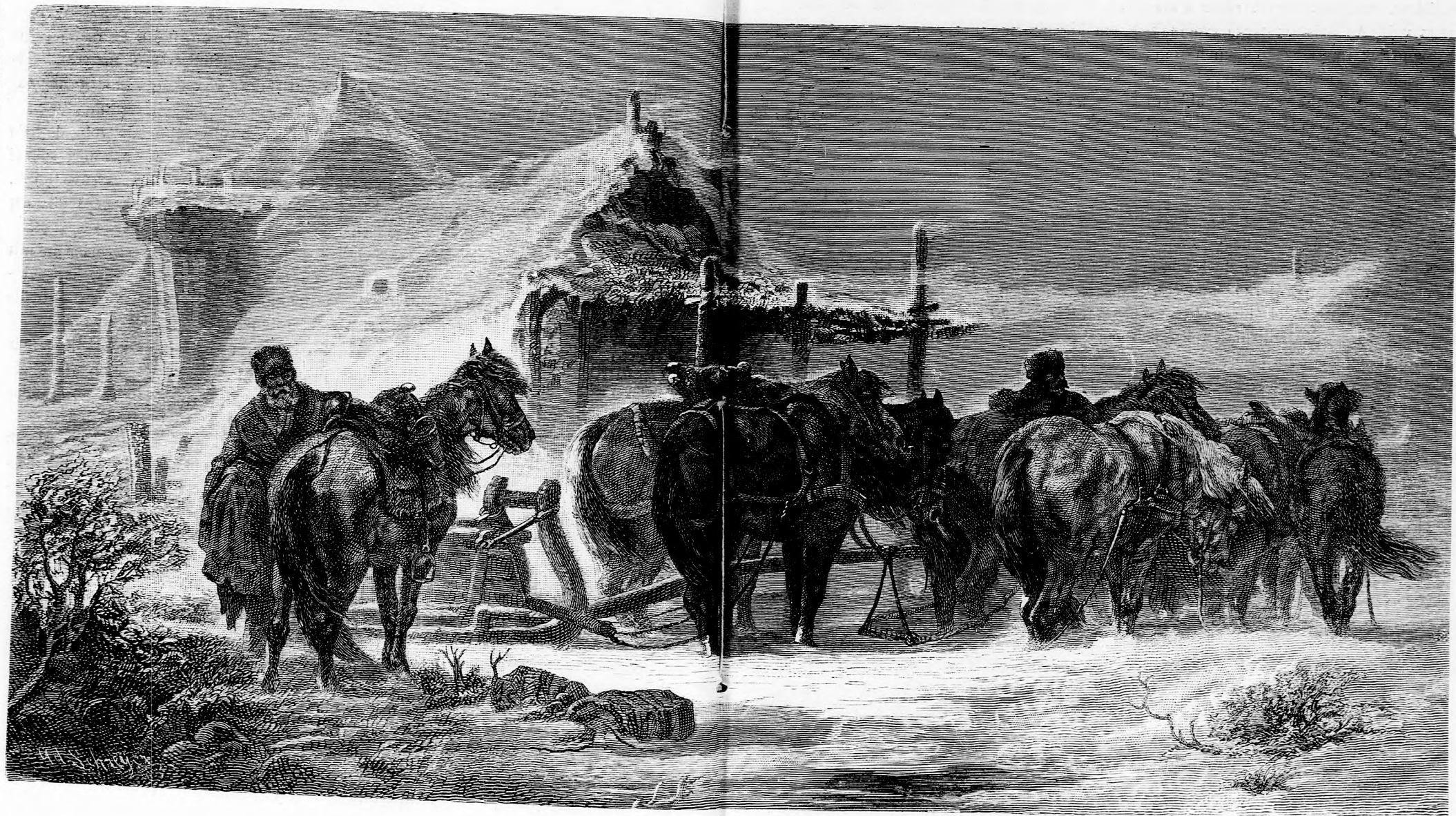
Mire nyár lett, madárkáink már fölnevelték kicsinyeiket s büszkék és boldogok voltak, midőn szép, tollas fiaikat végre szárnyra ereszhették.

Miként a többiek, úgy a derék vörösbegy is boldogan élte napjait s hálás zengedezéssel mondott köszönetet a Teremtőnek, kinek minden földi teremtmény boldogságát köszönheti. Mikor már kicsinyeit a vörösbegy fölnevelte és a maguk szárnyára bocsátotta, úgy hogy nem kellett többé róluk gondoskodnia, egy szép nyári napon ilyen formát gondolt:

„Valjon hogy vannak hajdani fogolytársaim, kik akkor nem akartak velem szökni? Szeretném látni őket, élnek-e még, boldogok-e? Ma ráérek, meglátogatom őket.“

Azonnal el is indult s nemsokára megismerte a fényes uri kastélyt, körülte a nagy kertet és a kertben az

(Folytatása a 170. lapon.)

OROSZ FUVAROSOK TÉLEN. (Lásd a 171. l.)

(Folytatás a 167. laphoz.)

üvegház, melynek egyik része a madárház volt. Az ablakok tárva valának, hogy a meleg nyári levegő bemehessen; de a madarak ki nem mehettek ám, mert sűrű drótháló volt az ablakra fonva. A fogoly madarak nyugtalanul röpkedtek a drótozat ellen; úgy szerettek volna kijutni, a szabadban, a fákon röpkedni, élvezni a fűszeres szabad levegőt, — de hasztalan, fogva voltak. A jószívű vörösbegy sajnálkozva látta szenvedésüket; de különösen meghatotta egy madárka, mely busan lecsüggesztett fővel ült az ablak mellett. A vörösbegy ráismert: a csíz volt ez, aki hajdan nem mert a menekülőkhöz csatlakozni. Roppantul el volt hívva, egészen elvesztette szép alakját, szeme bágyadtan pislogott s minden kövérsége mellett oly betegesnek, oly szomorúnak látszott, hogy a vörösbegynek megesett rajta a szive.

„Jó napot, csíz pajtás!“ szolt a vörösbegy.

„Ki vagy te?“ kérdé a csíz, meglepetve nézván a vidor, egészséges látogatóra.

„Hát nem ismersz? Én vagyok... régi fogolytársad, a vörösbegy, ki néhány társammal megszöktem e börtönből, melyben ti még most is fogva vagytok.“

„Ah! emlékszem. És bizonyosan meguntad már a bajlódást ott kint, vissza akarsz jönni, hogy itt ismét kényelmesen élhess.“

„Isten mentsen! Csak azért jöttem, hogy meglátogassalak titeket. Azután

visszamegyek az erdőbe, fészkembe, hol oly boldogan élek, hogy soha, de soha sem kívánkozom máshova.“

„Boldog vagy?“ szolt a csíz sohajtván... „De hát télen?“

„Télen bizony kissé hideg van,“ felelt a vörösbegy, „de hát nem halunk ám azért belé, ki lehet azt állani. A boldogság nem jár senkinek ingyen, küzdeni kell érte s mi nyáron oly boldogok vagyunk, hogy szívesen tűrjük a tél kellemetlenségeit.“

A csíz egy pillanatig elgondolkodott aztán kérdé:

„És igazán oly nagyon boldogok vagytok nyáron át?“

„Még kérdezed!“ szolt a vörösbegy s aztán elbeszélte, mily szépek a virágos mezők, a lombos erdők, elbeszélte, mily szabadon röpkednek a meleg napsugárban s végre büszkén felsorolta fiait, kiket csöndes fészkeiben szépen fölnevelt s kik most már a maguk szárnyán járnak szerte s örömet okoznak szüleiknek. Oh, el sem lehet mind mondani, mily boldogság ez!

A csíz némán hallgatta, fejét mindinkább lecsüggeszté és végre könyekre fakadt.

„Mi bajod? Miért sírsz?“ kérdé a vörösbegy részvevően.

„Saját magamat siratom,“ felelt a csíz. „Gyávaságból, rest kényelemszeretetéből nem mertem akkor veletek menni, inkább maradtam itt örökös fogságban, — s most oly boldogtalan vagyok! Nem okozok semmi örömet, semmi hasznot sem magamnak, sem másnak; tétlenül, unatkozva élem egyik

napo
elhiz
és m
az er
kem
Itt f
nem
munk
semn
vagy
téged
kinoz
volta
I
szom
rösbe
mond
szaté
tán
désbe

ORC

ZE
Ma
de
Az ig
het r
sivata
napok
helyet
hó-ár
akkor
kön ö
tag f
világo
É
kényte
Ez az
rikai

napot a másik után, a sok heveréstől elhiztam, alig bírok már röpdülni! Ah! és mennyire vágyódom ki a szabadba, az erdőbe, hol hajdan éltem, hol fészkelem volt! De már ennek vége, vége! Itt fogok rabságban maradni örökre; nem éhezem, nem fádom, nem fáradok munkában mint ti, az igaz; de nincs is semmi örömem, meguntam életemet s vágyom a halál után. És most, hogy téged látlak, a bánat és szégyen is kinez, miért hogy oly gyáva, kislelkű voltam!”

Ezzel szárnyai alá dugta fejét és szomorú gondolataiba mélyedt. A vörösbegy még néhány vigasztaló szót mondott, aztán szárnyra kelt és visszament az erdőbe fészkéhez, hol azután még sokáig élt boldog meglegeedésben.

OROSZ FUVAROSOK TÉLEN.

(Képpel a 168—169. lapokon.)

SZENT Miklós! Mily törgeteg! Hiszen Magyarországon is látunk télenként derckas hóföregtet, de ilyent mégse. Az igazi telet csak Oroszországban lehet megismerni, azokon a végtelen sivatag pusztákon, melyeken gyakran napokig nem ér az utas emberi lakóhelyet s iszonyodva bolyong a szörnyű hó-árban. Ha itt a havazás megered, akkor hull sűrűn, hosszan, mintha örökön örökké esni akarna, hogy egy vastag fehér takaróval elfödje az egész világot.

És mégis vannak emberek, a kik kénytelenek utra kelni a hósvatagba. Ez aztán az igazi veszedelem! Az afrikai forró homokpusztákon vagy a

viharos tengeren könnyebb menekülni, mint az orosz pusztákon, midőn hózivatar éri utól az utast. Ezt ott az emberek tudják is jól s ugyancsak fölkészülnek az utra. A könnyű szánba, melyet egy ló is elbirna, befognak hat vagy nyolcz erős lovat és így indulnak neki a hófedte pusztának. De még így is nagy bajjal haladnak, ha a hóföregteteg réajok tör; mint a nyári zápor, oly sűrűn szakad le a fehér, hideg láva. Az utasok szájukat sem tudják kinyitni, mert tele lehellik hóval. Szemük káprázik, majd belevakulnak a sűrű hó csillogásába. Hiába tudja a fuvaros az utat, — nem lát két lépésnyire sem, pedig fényes nappal van, hangját, ha odaszól társának, elkapja a szélvész üvöltése s ha csak egy perczre is elakadnak, köröskörül rögtön lágy, mozgó fal veri őket békóba. A lovak kiállnak s amit párolgó oldaluk s forró lehelletök megolvaszt a hóból, annyi hely az övék.

Aztán jön hirtelen egy iszonyu, metsző szélroham és elsöpri a hófalat: de nem messzire. Egész hó-hegy meredez az utasok előtt s a szán teljesen megakad. Egy-két óráig is küzködnek, míg kiszabadítják s néhány percz múlva már ismét ugyan olyan helyzetben vannak!

Egyszerre ugatás hallatszik. Hogy megörülnek utasaink. A hol kutya van, ott nem messze emberi lakásnak is kell lenni. Sietnek azon irányban, honnan az ugatás hangzott. De a lovak egyszerre meghorkannak és semmikép sem akarnak előre menni.

Farkasok és nem kutya ugatása volt!

Viszafordítják a szánt és lóhalálába nyargalnak más irányban, befagyott vizeken, mocsárokon keresztül, míg végre sok bolyongás után holt fáradtan érnek egy magányos tanyához, melyben kipihenhetik fáradalmaikat.

INDIÁNUS GYEMEK. (Lásd a 175. l.)

FIRTATÓ KATICZA.

(Képpel a czimlapon.)

KATI, Kati, Katicza:
 Kiváncsi volt, az biz a!
 Hogy ezt, vagy azt észrevette,
 Legott a nyitját kereste;
 S ha aztán ráakadott,
 Az örömtől oda volt.
 Egykor öreg Józsi bácsi
 Pisztolyát a székre tette:
 Kis Katicza odasompolyg
 S a fegyvert kezébe vette.
 Nézte nézte, „Bizony nem t'om
 Mit jelent ez istrumentom?“
 Egyszerre csuk durr, dürr! . .
 Im a pisztoly elsült
 Józsi bácsi elhült,
 S ijedtében kis Katinka
 Nagy sikoltva eldült.
 A golyó koppanva
 Berepült a falba.
 Ha Katinak fejit éri —
 A holnapot meg nem éri.
 Ezután egy darabig
 Csöndben látták a Katit.
 Csak ahoz nyult, amit ismert
 Máshoz nyulni dehogy is mert.
 Hanem bizony apránkint a
 Nagy dőrej
 Elmosódott és Katinka
 Ej, ej, ej —
 Ismét kutatja, firtatja
 A dolgoknak mi a nyitja.
 Apa egyszer elment vala,
 Nyitva maradt az asztala.
 Alban Kati sokszor látott
 Mindenféle üveg-bábot.
 Valjon a karcsu üveg
 Magában mit rejteget?
 Lábujj-hegyen oda lépe
 A nyitott fiók elébe.
 Kis Katicza megremeg . . .
 Ugyan mért? Hisz csak üveg!
 Ez az üveg el nem sül,
 Mint a pisztoly nem dördül.
 Oda settent loppal, csendben . . .

Valj' mi lehet az üvegben?
 Alig veszi a kezébe,
 Elhalványodik a képe.
 Mi sistereg, sustorog? . . .
 Agya szédül, kavargó,
 Ijedtében Kandi Kata
 Az üveget szorongatta,
 Szorongatta s im egyszerre
 A dugasza kirepült . . .
 Csak úgy fröcsent szana szerte
 A tűz, mely belőle dült.
 Isten segíts! Arcza, keze
 Merő hólyag lett egyszerre!
 „Könyörület, segítség!“
 Minden tagom összeég!“
 A legerősb kén s a v volt a
 Kis üvegce foglalatja.
 Kati nehéz beteg lett,
 Ágyban töltött nyolcz hetet.
 S a mikorra fölépült
 Kandi Firtató Kata:
 Nem csak teste, de lelke is
 Teljesen kigyógyula.

GRIMM MESÉIBŐL.

1. A törpék menyegzője.

BAGOLYVÁRI törpék menyegzőt akartak ülni, s évégett a kulcslikon és ablakhasadékon át a terembe özönlöttek, s a sima padozatra ugráltak s olyforma zajt csaptak, mint mikor borsót hintenek a tányérra. A zajra fölébredt az agg örgróf, ki a teremben magas ágyában aludt s csodálkozott a számtalan apró lényen. Ekkor a törpék egyike, hősi jelmezbe öltözve, a grófhöz lépett, s őt illően, mondhatni udvariasan meghívta a menyegzőre.

„Egyért esdünk hozzád,“ mondá tovább a hősi jelmezbe öltözött törpe, „hogy csak te egyedül légy jelen; egy udvari cseléded se merészelje ünnepegyünköt meglesni egy pillantással se!“

Az öreg ögróf barátságosan viszonozá :

„Álmomból fölzavartatok, tehát körtökben fogok mulatni.“

Egy kis tánczosnöt vezettek hozzá, a lámpahordozók fölállottak s titokszerű zene szűrődött át a levegőn. A grófnak nagyon kellett ügyelnie, nehogy tánczosnőjét elveszítse, ki igen könnyedén lejtett, s az öreg grófort végre úgy megforgatta, hogy ez már alig tudott lélekezni. Midőn a multság legvigabban folyt, egyszerre minden elcsöndesült, a zene elhalgatott, az egész sereg az ajtónyílásokhoz, egérlyukakhoz szaladt, s általában mindenhová, hol rejtekhelyre találhattak. A házaspár, a hősök és tánczosok, egy a terem padlóján levő nyílás felé néztek, mely mögött a vig mulatságra kíváncsian kándikáló öreg grófnét pillantották meg. Ekkor a törpék meghajtották magukat a gróf előtt, s ugyanaz, ki a grófort az ünnepélyre meghívta, elejébe lépett, s a szíves vendégszeretetért köszönetet mondott.

„De mivel,“ mondá „a mi örömnk s menyegzőnk, azért családoknak sohasé legyen hat tagjánál több.“

Ezután egymásután távoztak el; nemsokára minden csöndes lett s az öreg gróf sötétben maradt. Ezen átok mai napig beteljesedett, mert mielőtt a hatodik Bagolyváry gróf napvilágot látott volna, a hat élő közül egy már akkor elhagyta volt a földet.

2. A halál hírnökei.

Utazott egykor egy óriás, s utközben, hirtelen egy ismeretlen férfi állt eléje s kiáltá :

„Megállj! Tovább egy lépést se tégy!“

„Mi bajod, te haszontalan?“ mondá az óriás „kit ujjaimmal összeteprehetek,

te akarod utamat állni? Ki vagy te, hogy oly bátran beszélsz?“

„Én a Halál vagyok,“ felelé a másik, „soha senki sem állhatja el utamat, s így tehát te is engedelmesskedni fogsz parancsolatomnak.“

Az óriás szabadkozott s elkezdett a halállal küzdeni. A harcz heves volt, míg végre az óriás nyerte el az elsőséget, s hatalmas öklével úgy megütötte a halált, hogy egy az ut szélén lévő kő mellé rogyott. Az óriás utját tovább folytató, a Halál pedig legyőzötve, erőtellenül feküdt, úgy, hogy nem tudott egyhamar fölkelni.

„Mi lesz ebből?“ mondá a Halál; „ha még sokáig itt fekszem, senki sem hal meg a földön s nemsokára annyira megtelik emberrel a világ, hogy anynyi hely sem lesz, hogy egyik a másik mellett álljon.“

Ezalatt jött egy egészséges és erőteljes ifju énekelve, s szemével ide s tova tekintett. Midőn az erőtlent megpillantotta, sajnálkozva odament, kula csából üdítő italt adott neki, s elvárt. Míg magához tért és megerősödött. Mihelyt magához tért a Halál, kérdé az ifjut :

„Tudod-é ki vagyok én s kit állítottál lábra?“

„Nem én,“ felelt az ifju, „nem ismerlek!“

„A Halál vagyok,“ felelé a fölocsudott idegen; „senkit sem kímélek meg s így te sem fogsz kivétel lenni; mégis, hogy megháláljam tettetted, nem foglak véletlenül meglepni, hanem mielőtt hozzád mennék, hogy magammal vigyelek, hírnökeimet küldöm hozzád.“

„Jól van,“ mondá az ifju; „az mindig nyereség, ha tudom mikor jössz, s addig legalább tőled biztos lehetek.“

Ezzel az ifju tovább ment s vig volt. Fájdalom! ifjusága és egészsége nem sokáig tartott; betegségek és fájdalmak érték, melyek erősen kirozták.

„Nem fogok meghalni,“ mondá magában, „mert a Halál először köve-
teit küldi; bár csak a betegség e bor-
zasztó napjai letelnének már.“

Mihelyt egészségesnek érezte magát,
ismét vidáman és örömmel kezdé töl-
teni napjait; ekkor valaki megveregette
vállát. Hogy körültekint, látja, a Halál
ott áll mellette s ez így szólította meg:

„Kövess! Utolsó órád eljött!“

„Hogyan?“ felelé az ifju, „szava-
dat megszeged? Nem ígérted, hogy
mielőtt eljössz, hírnökeidet fogod kül-
deni? Még egyet sem láttam.“

„Ne szólj!“ felelé a Halál; „nem
küldtem-é egyik hírnökömet a másik
után? Nem jött el a láz, s nem vert-é le
ágyadba? A szédülés nem kábította-é
el fejedet? Nem homályosodott el sze-
med? Mindezekről minden éjjel nem
értesített az álom, az én öcsém? S
ágyadban nem feküdtél úgy, mintha
már meghaltál volna?“

Az ifju erre mitsem felelhetett,
sorsába belnyugodta s a Halállal elment.

Köszeghy Gyula.

INDIÁNUS GYERMEK.

(Lásd a 172. l.)

EJNYE de furcsa legényke, ugy-é?
Kicsoda ő és mi a neve? Talán
Pra-bra-vam-pú, vagy talán To-
bu-tom-pü, amire ti, kis olvasóim, bi-
zonyosan azt fogjátok mondani, hogy
soha nem hallottatok ilyen szenteket.
Meghiszem, mert ez a kis vitéz egy
indiánus fiucska, messze Amerika ő-
s-erdeiben.

Mikor Amerikát az európaiak föl-
fedezték, találtak ott félig vad embe-
reket, kiket vörhenyes bőrük miatt
„vörös idiánusok“-nak neveznek. Még
most is élnek ilyen vörösbőrűek, de
már nagyon megfogytak s alig van-

nak néhány százezeren. A rengeteg
őserdőkben tanyáznak és vadászatból
élvén, egyik helyről a másikra vándor-
rolnak. Az elejtett vadak bőréért a
mivelt fehér emberektől vásárolnak fegy-
vert, ruhákat stb. A hol kissé hosszabb
időre megtelepesznek, ott nyomorult
apró gunyhókat építenek.

A kis babáknak, fiuknak és leány-
káknak, bizony ott nincs olyan jó dol-
ga, mint nektek, kis olvasóim; nincs
bölcsője a piczikének, nincs bábuja, sem
dadája. Az örökös vándorlásban, vadá-
szatban nem érnek rá az indiánok,
hogy sokat bajlódjanak a gyermekkel.
A mamájuk deszkából csinál valami
állványfélét s erre álló helyzetben rá-
köti a kicsikét, úgy hogy csak a feje meg
a lába ujjai látszanak ki; feje fölött, hogy
a nap meg ne süsse, ernyő van. Így
aztán az indiánus mama hátára köti a
kis babát s jár vele egész nap szerte
az erdőben. Hogy a gyermek sir és
roszul érzi magát, azzal a vörösbőrű
mama nem igen gondol; csak akkor veszi
ki a ketreczből, ha megszoztatja. Aztán
ismét hátára köti.

Hanem aztán az olyan kis indiá-
nusból, aki bele nem hal az ilyen ne-
velésbe, mire nagyra nő, olyan izmos
ember válik, hogy megbirkózik akár
a medvével is.

TE M P L O M B A N.

(Képpel a 164. l.)

GYÜTT vannak a községnek
Nagy és apró hivei,
Zsolozsmától zengnek vissza
A vén templom iveri.

Téged, Uram, dicsőitnek,
Ki a magasban lakol,
Kinek üdve és malasztja
Mindenüvé elhatol.

EGY KALIT TÖRTÉNETE. (Lásd a 164. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal : Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.